

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Ν. Αχαΐας – Ανεξάρτητος

5857
10/5/2018

Ερώτηση προς τον Υπουργό Εθνικής Αμυνας

ΘΕΜΑ: Οφειλόμενη αναγνώριση σε ένα πρόσωπο που ξεχώρισε για τη θυσία του αποδίδεται με την ονοματοθεσία μιας οδού από την αρμόδια επιτροπή, την ανέγερση ενός μνημείου, μιας προτομής, ενός ηρώου.

Δευτέρα 11 Μαΐου 1959. Η Πάτρα παγώνει στο άκουσμα της είδησης ότι ο ανθυποσημηναγός Αγγελος Σκούρας χάνει τη ζωή του ανατολικά της Επιδαύρου μετά από σύγκρουση του αεροσκάφους F-84F που πιλοτάριζε, με άλλο του ίδιου τύπου. Την ίδια μοίρα είχε και ο πιλότος του δεύτερου αεροσκάφους. Η πρόσφατη απώλεια του Γιώργου Μπαλατσάκου ξύπνησε μνήμες στους συγγενείς του Πατρινού πιλότου. Ο Αγ. Σκούρας ήταν γεννημένος στην Πάτρα το 1936 και υπηρετούσε στην 112 πτέρυγα μάχης, στην Ελευσίνα. Εισήλθε στη Σχολή Αεροπορίας (τμήμα Εφέδρων Χειριστών) τον Αύγουστο του 1955 και το Μάιο του 1957 αποφοίτησε με το βαθμό του εφέδρου ανθυποσημηναγού.

Ο άτυχος πιλότος ήταν ένα από τα έξι αδέρφια. «Ο Άγγελος ήταν πάντα πρώον στην οικογένεια...» είπε στην εφημερίδα «Πελοπόννησος» η ανιψιά του Χριστίνα Σκαρπέτα. Η ίδια έχει βαπτίσει Άγγελο (Ράγκο) το τρίτο παιδί της οικογένειάς της. Η μητέρα της Μαργαρίτα Σκούρα-Σκαρπέτα ήταν αδελφή του αδικοχαμένου αεροπόρου. Ο αδελφός του θύματος Διονύσης Σκούρας, ο οποίος δεν βρίσκεται πλέον στη ζωή, είχε δώσει το όνομά του Αγγέλου στο παιδί του.

Επίσης, η αδελφή τους Ντίνα Σκούρα-Ζερβέα βάπτισε την κόρη της Αγγελική. Αυτό που θυμάται η Χριστίνα Σκαρπέτα ήταν το δέσιμο που είχε με τη μητέρα της, καθώς ήταν τα δύο μικρότερα αδέρφια της οικογένειας. Το γεγονός ότι το σώμα του πιλότου δεν βρέθηκε ποτέ, προκαλούσε πάντα –και εξακολουθεί να προκαλεί– πόνο. «Η μητέρα μου στεκόταν αυτές τις ημέρες μπροστά από την τηλεόραση. Έκλαγε και ξαναζούσε τα περιστατικά εκείνη...».

Ένα παράπονο που έμεινε διαχρονικά στα μεγαλύτερα μέλη της οικογένειας που έζησαν το γεγονός, ήταν πως δεν μπήκε ποτέ στον τόπο του δυστυχήματος μια πλακέτα που να θυμίζει τη θυσία των δύο πιλότων σε ώρα υπηρεσίας. Εξ όσων γνωρίζουμε ούτε στην Πάτρα υπάρχει κάποιος δρόμος που να έχει αφιερωθεί στον Άγγελο Σκούρα. Παρά μόνο στον ιδιαίτερο τόπο καταγωγής της οικογένειας, το Κρυονέρι Καλαβρύτων, στο ηρώο που κατασκευάστηκε μπροστά από την Εκκλησία προστέθηκε το όνομά του. Η απώλεια του Πατρινού πιλότου είχε συγκλονίσει τους κατοίκους της πόλης, πολλοί από τους οποίους μνημόνευαν για αρκετό καιρό αργότερα το δυστύχημα.

Επίσης, την εποχή που συνέβη, κάτοικε και φορείς της περιοχής (Επιδαύρου) έριξαν λουλούδια στη θαλάσσια περιοχή που κατέπεσαν τα δύο αεροσκάφη τύπου F-84F Thunderstreak, στη μνήμη των δύο αδικοχαμένων παλικαριών.

Η ιστορία του Αγγελου Σκούρα, του πιλότου που χάθηκε στη θαλάσσια περιοχή της Επιδαύρου τον Μάιο του 1959 και την οποία έφερε ξανά στο προσκήνιο η εφημερίδα «Πελοπόννησος», προκάλεσε συγκίνηση στον οικογενειακό κύκλο του εκλιπόντα που επικοινωνήσε μαζί μας. Όσες φορές κι αν προσπάθησαν (διαχρονικά) τα μέλη της οικογένειας να ζητήσουν από την Πάτρα, την πόλη που γεννήθηκε, και την Παλαιά Επίδαυρο, την περιοχή που έπεσε με το αεροσκάφος του, να βρεθεί ένας τρόπος για να μνημονεύεται η θυσία του, οι προσπάθειες έπεσαν στο κενό.

Η Μαργαρίτα Σκούρα-Σκαρπέτα, αδελφή του άτυχου πιλότου, επικοινωνήσε με την εφημερίδα «Πελοπόννησος» προκειμένου να εκφράσει τις ευχαριστίες της για το ρεπορτάζ. «Κάνατε αυτό που δεν κατάφερα επί τόσα χρόνια» μάς είπε. Τα λόγια της ανάβλυζαν μια

εσωτερική γαλήνη. Αυτό που μας εξέφραζε, χωρίς να το λέει, ήταν πως το ρει ορτάζ της εφημερίδας «Πελοπόννησος» δεν αποτύπωσε απλά μια προσωπική και ανθρώπινη ιστορία. Κυρίως εξέφραζε την ανακούφισή της επειδή η θυσία του αδελφού της δεν ξεχάστηκε, παρά το γεγονός ότι πέρασαν σχεδόν έξι δεκαετίες από τότε.

Αυτός δεν είναι και ο μεγαλύτερος φόβος όταν βιώνουμε μια απώλεια προσφιλούς μας προσώπου; Ο φόβος ότι μπορεί και να το ξεχάσουμε... Αυτό δεν συνέβη στην περίπτωση της Μαργαρίτας Σκούρα-Σκαρπέτα, η οποία διατήρησε φωτογραφίες, γράμματα και άλλα αντικείμενα που της θύμιζαν τον μικρό αδελφό της και το χαμό του. Έζησε και ξαναέζησε τις δύσκολες στιγμές του χαμού του τα τελευταία 24ωρα, παρακολουθώντας την ιηδεία του πιλότου Γιώργου Μπαλταδώρου. Οι συνθήκες του δυστυχήματος έμοιαζαν τόσο πολύ με του Άγγελου...

Μοιράστηκε μαζί μας προσωπικές μνήμες, αλλά και τον αγώνα που έκανε από το 1959 μέχρι πρόσφατα για να μην ξεχαστεί ο Άγγελος. Προσωπικές επιστολές σε δημοτικές αρχές, ακόμα και αιτήματα για ραντεβού με δημάρχους προκειμένου να τους εξηγήσει από κοντά τους λόγους που πίστευε ότι έπρεπε να εξεταστεί το αίτημά της. Θυμάται ότι σε μια από αυτές τις κρούσεις που έκανε, της απάντησαν ότι το σχετικό αίτημα δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητα της τοπικής αυτοδιοίκησης...

Σήμερα, με την πολυφωνία του Τύπου και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να επηρεάζουν όσο ποτέ άλλοτε σε σχέση με το παρελθόν, ρισκινδυνεύουμε την εκτίμηση ότι η πολιτική αντίδραση, π.χ. ενός δημάρχου, στο αίτημα της συμπολίτισσας μπορεί και να ήταν διαφορετική. Γιατί όμως θα έπρεπε η οικογένεια του πιλότου να ζητήσει την εξείρεση ενός τρόπου που θα μνημονεύεται το άτυχο μέλος της, αντί η πόλη να έχει –και να λειτουργεί– έναν εσωτερικό μηχανισμό για αυτό τον σκοπό; Αν υποθέσουμε ότι η οφειλόμενη αναγνώριση σε ένα πρόσωπο που ξεχώρισε εν ζωή ή για τη θυσία του και είναι κομμάτι της Πάτρας, διερευνάται και αποδίδεται με την ονοματοθεσία μιας οδού από την αρμόδια επιτροπή, υπάρχει αυτός ο μηχανισμός. Εναπόκειται στην πόλη, με την ευρεία έννοια, να αποφασίσει εάν η περίπτωση του πιλότου Άγγελου Σκούρα ανήκει σε αυτές που πρέπει να του αποδοθεί μιας μορφής αναγνώριση. Έστω και με καθυστέρηση 59 ετών.

Κατόπιν τούτων ερωτάσθε:

- Τι προτίθεσθε να κάνετε, ως απόδοση φόρου τιμής και αποκατάστασης της μνήμης του ήρωα ανθυποσημηναγού Άγγελου Σκούρα;

Ο Ερωτών Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος